

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3913/2019
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Видаковић адвокат из ..., против туженог Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд - Огранак електродистрибуција ..., чији је пуномоћник Милутин Радоичић адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 883/2017 од 20.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 883/2017 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 883/2017 од 20.06.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 196/16 од 14.12.2016. године која је исправљена решењем истог суда П1 196/16 од 28.04.2017. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату разлике између исплаћеног и припадајућег увећања зараде за рад по сменама у периоду од 21.08.2011. године до 29.07.2014. године, у новчаним износима за сваки месец означеног периода наведеним у овом ставу изреке и са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да плати трошкове парничног поступка у износу од 136.994,80 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да надокнади туженом трошкове првостепеног поступка у износу од 32.400,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, ставом трећим изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 49.257,88 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, са позивом на члан 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију (посебна ревизија) због погрешне примене материјалног права.

Тужиочева ревизија је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, због чега о ревизији није одлучивано на основу члана 404. тог закона на који се ревидент позива.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог и по уговору о раду од 01.12.2006. године обавља послове водећи електромонтер 1. Одредбом члана 7. уговора о раду предвиђено је да тужилац има право на увећање зараде у случајевима и у висини утврђеној Колективним уговором. Колективним уговором туженог од 04.02.2010. године прописано је да ће сменски рад бити посебно вреднован методологијом за вредновање послова (члан 32. став 6). Тужени је 27.06.2011. године донео методологију за вредновање радних места којом је, поред осталог, предвиђено увећање зараде за рад у сменама од 0,20 и за рад у турнусу од 0,18. Тужиоцу је у спорном периоду зарада увећана по основу рада у сменама за 7,50%, процентуално исказано увећање коефицијента за обрачун и исплату зараде по методологији, али му није исплаћена зарада по том основу увећана за 26%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 108. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 54/09) прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то за рад ноћу и рад у сменама ако такав рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде, најмање 26% од основице.

У конкретном случају, тужиоцу је у коефицијент за обрачун зараде урачунато увећање за сменски рад предвиђено методологијом и у складу с тим је њему исплаћивана зарада. Због тога тужилац у овом спору неосновано потражује по основу рада у сменама исплату зараде увећане за 26%, јер то увећање припада запосленом само у случају ако такав рад није вреднован при утврђивању његове основне зараде. То значи да је искључена могућност увећања зараде у означеном проценту самом чињеницом да је сменски рад код туженог вреднован при утврђивању основне зараде кроз увећање коефицијента.

Сходно изложеном, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, па је зато применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић